

Slovenci tam za goro
Kulturni dnevi Slovencev iz Italije

kantavtorski večer

NOVI ODMEVI IZ NAŠIH KRAJEV

Cankarjev dom Ljubljana, 13. junija 1986

Kantavtorski večer

**NOVI ODMEVI
IZ NAŠIH KRAJEV**

Slovenci tam za goro
Kulturni dnevi Slovencev iz Italije
Čankarjev dom - Ljubljana, 13. junija 1986

Kantavtorski večer

NOVI ODMEVI IZ NAŠIH KRAJEV

RINO CHINESE - «REZIJA»

1. Wülažej
2. Naša mate
3. Bundär
4. Ta majä smrëkä
5. Püst
6. Naša väs

FRANCO CERNOTTA - GUIDO QUALIZZA

7. Naš cemin
8. Marinca je v Benetke šla
9. Za tvoje oči zelene
10. Za kotan

CHECCO BERGNACH - «S.S.S.»

11. Četarti lampjon
12. Štupienjo za štupienjo
13. Zima je nazaj paršla
14. Zate
15. Za te zahvalit
16. Preblisk
17. Nediški zvon
18. Te prosim, o muoj Buog

1. Wülažei

Rino Chinese

Trawä na bilä zalanä,
suncë t'ë bilu visokë;
kušave anu činkiće
ni so pële tana črišiñe.

Püskülica ni so úzë sa kazala,
patalünčiće ni so mañücale.
Din ë biu úzë bë duh,
zëmjä na dalä ostuh.

De, na ma klüče, na ma klüče da män tet tah ñči,
da män sazbüdet, nü män spät rüde, ka ë wülažei!
Dë, ä si ústou, si sa naviou, si skorë o doşou;
zadat anu odat ëče onä na skëče, na vífuknulä.

Zëmjä iñän za zihnulä,
wärbä tučec na basanä.
Nëbë pa un sa zbüdeu, siñür!
'z härmän polüpuw dëna tränbür!

Ĥrüñiće ni so počnele citirät,
žaba ža ñeh bünkulät.
Iñän to ë ùsë zbuane:
wülažei to ë izdë.

De, na ma ključě, na ma ključě da mǎn tet tah ňěi,
da mǎn sazbdet, nū mǎn spǎt rŭde, ka ě wŭlažeŭ!
De, ā si ŭstou, si na naviou, ki skorě o došou;
zadat anu odat ěče onā na skěče, na vifŭknulā.

POMLAD

Trava je bila zelena, / sonce je bilo visoko: / kosi in ščinkavci / so peli tam na črešnji. // Prikazale so se že trobentice, / petelinčki so pomežiknili. / Dan je postal daljši, / zemlja se je okinčala // Da, ona me kliče, ona me kliče, naj grem tja k njej, / naj se zbudim, naj ne spim več, ker je pomlad. / Da, jaz sem vstal, sem se odpravil in skoraj dospel, / tedaj je ona nenadoma skočila, zbežala. // Zemlja je sedaj zadihala, / vrba je zabrstela. / Nebo se je tudi zbudilo, seveda, / z gromom je udarilo na boben. // Črički so zacitirali, / žabe so zabunkulale. / Vse se je zbudilo: / prišla je pomlad. // Da, ona me kliče, ona me kliče, naj grem tja k njej, / naj se zbudim, naj ne spim več, / ker je pomlad. / Da, jaz sem vstal, sem se odpravil in skoraj dospel, / tedaj je ona nenadoma skočila, zbežala.

2. Naša mate

Rino Chinese

Zaköi ti si proleu ta saun nuw potëk?
Viš, ti si invalaňou krüi twëi matarë.

Zaköi ti si naviou spuňulët nuw ta ñest?
Viš, ti si žižou lasa twëi matarë.

Anu naša mate na sa malträ, anu na mä pëna ëku ñarlä;
anu naša mate na šçalë näs klüče, anu na nän prave waritama.

Zaköi ziz pikunän ñi rëbrä ti si i scipeu?
Tü ti si vidau särcë twëi matarë.

Zaköi si i dou ëst to nëro fïo plastikano?
Tü ti si tosoou tribuh twëi matarë.

Anu naša mate na šçalë näs warië, anu na nän prite tei itadei;
anu naša mate na šçalë näs klüče, anu na nän prave waritama.

Zaköi ziz ta zmärdëuňa düma ka od tih čamünuw mü kadümë,
mü čëmë čöfoät jeträ naši matarë?

Zaköi ziz úsa hudüca ka mü znamë anu zlabu doparamë,
mü čëmë zamuknut hlas naši matarë?

Anu naša mate na ščalē nās mūsle, anu na nās jūbe tei itadei;
anu naša mate na ščalē naš ključē, anu na nān prave waritama.

Zakōi ziz tve bumba ka ni cipiē hēra anu ni pūtaē smārt,
zakōi na na muiš saustavet anu o nahat da na ūsane?

NAŠA MATI

Zakaj si zlil milnico v potok? / Vidiš, zastrupil si kri svoji materi. // Zakaj si odvrigel ogorek v gozdu? / Vidiš, zažgal si lase svoji materi. // In naša mati se muči s peno na ustih; / in naša mati nas kliče, prosi, naj jo varujemo. // Zakaj si s krampom zlomil rebra svoji materi? / Iztrgal si ji srce. // Zakaj hraniš svojo mater s plastičnimi odpadki? / Zastrupil si ji želodec. // In naša mati nas varuje in nas svari, / kliče nas in prosi, naj jo varujemo. // Zakaj zastrupljaš pljuča naše matere / s smrdljivimi plini zakajenih dimnikov? // Zakaj hudiča dušimo glas naši materi / z nepoznanimi in zlorabljenimi coprnijami? // In naša mati še vedno misli na nas in nas ljubi; / kliče nas in prosi, naj jo varujemo. // Zakaj pitaš smrt in cepiš hribe z bombami, / zakaj se ne moreš ustaviti in pustiti, da zaspi?

3. Bundär

Rino Chinese

Si úzeu 'no pöt, si úzeu 'no pöt ka na ħre posöt,
na úsaki krei, na úsaki krei, na sa na ústaviä muei.
Pa či bo mēzuw hodet din anu nuć ä ćon doitet,
pa či bo mēu ujüće něħa ħazät ta snēħa to ćē mi lastet.
Tazat to ćüzo ćon sa ústavet za si počet,
zihnut kēi na dwakrát za spet saspärtet.

Ko prüdē nuć, ko prüdē nuć ä ćon tet spat,
tapot 'no ħrast, tapot 'no ħrast ä ćon úsanot.
To pöt ka ä si úzeu lakuto ä si poznou,
ħüda na mēlä něħta, duħa zōba kō na mi ħrüzlä žuēt.
Nuw 'no dolüno si došou děna dän potěk;
nuw wēdo si sa polednuw, si biu tei dän šlověk.

POTEPUH

Izbral sem pot, ki gre povsod, / v vsak kraj, v vsak kraj, nikoli se ne ustavi. / Prišel bom, čeprav bom hodil nož in dan, / letel bom, če bom imel noge mokre od snega. / Ustavil se bom za grmom, si odpočil, / zadihal, da bom lahko šel dalje. // Ko pride noč, hočem spati, / tam pod hrastom, tam pod hrastom me bo ugrabil spanec. / Na svoji poti sem spoznal lakoto, / imela je hude nohte in ostre zobe, ki so mi grizli telo. / Prišel sem v dolino h potoku, / zagledal sem se v vodo in videl človeka.

4. Ta majä smrëkä

Rino Chinese

Le: na majä smrëkä rastlä wänpär 'ni pace;
suncë ë o hřeü na dän krei,
anu na ta drühe skorë mui,
ka pënc sinco na i narealä.

Ursec onä na mälä uže visëk pa tei dän šlovëk,
anu ñi sastrë na sasmälä
ka ti ni vinčä t'ë bilä onä,
ka ti ni liučä t'ë bilä onä.

Dän din ë päršou kö snih ë balanou,
sikiro tana rame, ziz skërnican ë šorlou;
z' dolačä ë o vüduw anu tah ñei ë skoračou,
hərbät ë i ukrüveu anu ziz sikiro ë o ubrou.

«Èkät zanäs smrëka t'ë risän to na vala,
pa ùbižät mü mëramë zaköi mamë kërana...»
Sikiro ë pobrou ane ë o jeu za nus,
dëpo snëžu ë o stezuw dardu dëu Osëisko väs.
Wo' na vëa ë i nabasuw na vin da kalükui svič,
zvüzdo to ziz repän wo' na ursec.

Le: na majä smrëka stalä tana 'ni okne
anu ëku ñi so bile otroce
ka ni pële pa one
wüža te tew cärkve.

Itaku dvi nadëe so uže prašla, vëa ni so i sausüşila,
anu sviča ni so i pomandamale
anu zvüzdo ni so i vidale,
anu zvüzdo ni so i vidale.

Od oknā ni so o riždale anu štirkrāt ni so o zlomüle.
'No hosto krüi na mēlä, t'ë bilä tei 'na smēlä.
Du tēsē račet da ito na mēsē dorivāt...
Italüku lit za úrast, za bet úrobianā tei 'na hrast!
Iñan tuw ðozdē pēnc na ostalā samā,
'na taltā o spomanüwā ka 'na smrēkā bilä žüwā.
Jüde to so jüde, smrēkā na ma mēlä kapet.
Vinahte ë nur ülētē, kö ba sa ma račet?

Pa či 'na smrēkā ë žižjanā 'na družā či poñnāt,
kö Vinahte prüdē 'no družo či wo mēt.

SMREČICA

Glej, za skalo je rasla smrečica / na eni strani jo je sonce grelo / na drugi skoraj nikoli / ker ji je skala senco delala. // Vršič je bil visok kot človek, / in posmehovala se je sestri, / ker je bila ona največja, / ker je bila ona najlepša. // Prišel je nekega dne, ko je snežilo, / s sekiro na rami, s škornji na nogah; / videl jo je že od daleč in k njej prikorakal, / ukrivil je hrbet in jo s sekiro posekal. // «Nam smrekam jok ne pomaga, / in zbežati ne moremo, ker imamo korenine...» / Sekiro je pobral in jo je prijel za nos, / dol po snegu jo je vlekel do Osojan. // Na veje ji je nataknil ničkoliko sveck, / zvezdo z repom pa na vršič. // Glej, smrečica je stala tam na oknu / in okoli nje so bili otroci, / ki so peli / pesmi kot tam v cerkvi. // Tako sta minili dve nedelji, veje so se ji osušile, / in svečke so pobrali z nje, / in tudi zvezdo so ji vzeli, / in tudi smola. / Kdo bi rekel, da jo bo to doletelo. / Toliko let je rasla, da bi jo posekali kot drevo. // Tam v gozdu je skala ostala sama, / čok spominja, na kadar je bila smreka živa. / Ljudje so ljudje, smreka jih mora razumeti. / Božič je enkrat v letu, kaj bi jim zameril? // Eno smreko so zažgali, bo že druga zrasla, / ko bo prišel Božič spet, drugo bomo imeli.

5. Püst

Giovanni Chinese

Püst: kaku ni plešaë, kaku ni ñeuçaë,
kaku ni sasmiaë, kaku ni ëçaë;
püst: ni so úse nore,
ma ni maë nëña tana zamje.
Püst: kaku mlë ën mi plaža,
kaku to ë lëpu citira;
püst: pravei vüdët í to balana,
na mi zapwüla to këi muha.

Dän bëželöh tü ti se,
ta çärñële, ta rüse, ta zalane,
anu úse ti drühe zmišane,
anu úse ti drühe zmuçane;
ma kö mãš dëlät püst
kö züträ bö mançalä mukä anu rüs.

Püst: kö si wä sa däržalä za röko,
ä si tëu dat ñlawo tana čoko.
Püst: kö ti si ma jelä tapot ramo
anu ti si mi raklä 'no basido samo.
Püst: kakadän zvit to ë isi
tuka ni sa čüdië ni so duwji.
Püst: kakadän zvit ë tapär mlë
ka ë na mi zdilä veç tët dobrë.

Dän bëželöh tü ti se,
ta çärñële, ta rüse, ta zalane,
anu úse ti drühe zmišane,
aun úse ti drühe zmuçane;
ma kö mãš dëlät püst,
kö züträ bö mançalä mukä anu rüs.

PUST

Pust: kako plešejo, kako kričijo, / kako se smejejo, kako jočejo; pust: vsi so nori, / a so z nogami trdno na tleh. / Pust: kako mi je všeč, / kako lepo citirajo; / pust: poglej, / če sneži, / rekla mi je, samo kak kosmič. // Ti si kot mavrica, / rumena, rdeča, zelena, / pomešana z ostalimi / in nora kakor druge. / Kako moreš pustovati, / če ti bosta jutri zmanjkala moka in riž. // Pust: ko sva se držala za roko / in zate bi bil dal glavo na čok. / Pust: ko si me prijela pod roko / in si mi rekla eno samo besedo. / Pust: kakšen je vendar ta svet, / v katerem so vsi čudni in divji? / Pust: kakšen je ta moj svet, / ki ne pusti, da bi ljubil? / Ti si kot mavrica...

6. Naša vās

Giovanni Chinese

Kaku t'ē bilu lēpu prit
kō si mē bile use úkwop,
kō si mē stale tapo dān hlōt;
kaku t'ē bilu lēpu itadei,
ā na mēren zabet muei.

Anu vū ka stē šle úse přěč,
ā vin da stē karē daleč,
da stē zabile našo wās,
ōimē ōimē ōimē nās,
ōimē ōimē ōimē nās!

Pitē pitē, ka na cí zbolēt,
pitē pitē, ka na čē múrit;
cí bōtā přšle na cí ošćapāt,
cí na bōtā přšle na cí krapāt.

Anu iñān si ostou kēi ā,
si müslen kaku t'ē bilu boē
kō si mē iñrale naje anu lē
anu vū stē iñrale tapār mlē
anu vū stē iñrale tapār mlē.

Anu iñān nū več nišćí,
ē kēi dān uran ka sa ģri
anu daleč laē dān pās,
anu ā čakān šćalē wās,
anu ā čakān šćalē wās.

Pitē pitē, ka na cí zbolēt,
pitē pitē, ka na čē múrit;
cí bōtā přšle na cí ošćapāt,
cí na bōtā přšle na cí krapāt,
...naša vās.

NAŠA VAS

Kako je bilo lepo prej, / ko smo bili vsi skupaj, / ko smo stali tam pod hlodom, / kako je bilo lepo tedaj, / tega ne bom nikoli pozabil. // In vi, ki ste šli vsi proč, / in vi, ki ste tako daleč, / da ste pozabili našo vas, / ojme, ojme, ojmene / ojme, ojme, ojmene. // Pridite, pridite, ker bo zbolela, / pridite, pridite, ker bo umrla, / če boste prišli, bo ozdravela, / če ne boste prišli, bo crknila, / naša vas. // In ostal sem samo jaz, / mislim si, kako je bilo bolje, / ko smo se skrivali in lovili, / in vi ste se igrali tam pri meni, / in vi ste se igrali tam pri meni. // In sedaj tukaj ni več nikogar, / samo vrana je, ki se greje, / in daleč laja pes, / in jaz vas še vedno čakam, / in jaz vas še vedno čakam. // Pridite, pridite, ker bo zbolela, / pridite, pridite, ker bo umrla, / če boste prišli, bo ozdravela, / če ne boste prišli, bo crknila, / naša vas.

7. Naš cemin

Franco Cernotta - Guido Qualizza

Cemin od nevieste preuozak je biu
an jezna je bila kier premalo j' kadiu,
nič ku saje je očedla, de bo buj greu,
zak rajš ku uozak, rajš naj je debeu.

Cemin od strica pru žalostan je
za ga pogriet niema obedne žene,
donas, ki zvestuo bi ratu novič,
pa cemin mu na ulieče nič vič.

Cemin od tete premarzljen je biu
kar štierdeset liet jo nie zakadiu,
pa kâr muroza je ušafala, de jo j' ugreu
takuo ga j' zakurila, de je zgoreu.

Cemini du Ažli na Hobles an Veplas
vsak dan jo kade naj j' sonce al daž,
pa takuo čudno tiste cemine nastavijo,
de pu kade v Benečijo an pu v Jugoslavijo.

Cemin gor na faruže je takuo dug,
de notar lietajo vieverce an puh,
pa vsako vičer nieko čarnò kadi,
kâr pre Ažeglio večerjo zasmodi.

Na garmiškem kamune bieu kadiž j' runu cemin,
tist dan ki šindik je ratu Bonin,
pa že drug dan je nardiu čarin klabuk,
kar notar se je skrivu njekšan čiuk.

ref. Oh kuo j' fajan naš cemin,
če mu deneš plumo bo pareu alpin;
niema fajfe, niema tabaka,
niema čike za paržgat,
pa vsak dan že zguoda
jo začne taflat.

Naš cemin je vesok
je gorak an je glabok
če gor na strieh' cemin kadi
pride reč, de kajšan v tisti hiš zivi.

8. *Marinca je v Benetke šla*

Franco Cernotta

Marinca je v Benetke šla
an muroza je doma pustila;
za štir lieta je nazaj paršla,
ma sloviensko nie vič guorila.

- Kakuo ti gre, moja Marinca?
- Mi non capisco questa špraha.
- Sa si rojena goz Klinca,
- kjer si sniedla puno graha.

- Mi non me ciamo più Marinca...
- Sa ti je všeč pulenta an pinca.
- A Venezia mi son Nineta...
- Ma guoriš čudno ku sajéta.

- Mi vado anca in gondoeta
che va in mar e non par strada.
- Tle par nas je pa karéta,
ki nas peje do Čedada.

- Ustav' se v Klincu, Marinca moja,
tam v vartu je solata,
gor na ognju je na čoja,
o liepa moja jubica zlata.

Muroz oženu je Marince,
vse sanožeta mu je pograbra,
jedla je batudo an pinco
an po sloviensko se j' nazaj navadla

9. Za tvoje oči zelene

Guido Qualizza

Sem vzeu mojo kitaro
in godem jo zate,
za tvoje oči zelene,
da gledale bojo mené,
jast godem zate,
jast godem zate.

Posluš' ti mojo pesem,
ko pojem ti s sarcan,
o juba, juba moja,
da pesem bo vsa tvoja,
odpri mi okance,
odpri mi okance.

Noč jasna se j' nardila,
lunica j' presvetila,
svetila bo
tvoje zelene oči,
zelene oči,
zelene oči.

Na vrtu cvetijo rožce
in vonjajo ku ti,
tud moje sarce cveti,
ne stoj mi stuort trpeti,
odpri mi kambrico,
odpri mi kambrico.

Lunica že zahaja,
muoram te zapustit,
ne jokaj se, čičica,
močila bo suzica
tvoje zelene oči,
tvoje zelene oči.

Kitaro nesèm kolonce,
ko ustalo je že sonce,
da grelo bo
tvoje zelene oči,
zelene oči,
zelene oči.

10. Za kotan

Guido Qualizza - Franco Cernotta

Kuo luštno je bluo za kotan se griet
vsi skupaj veselo pri ognju sediet,
kâr iskre je runala debela čoja,
kier griela se je jubica moja.

Čečé kratke kikjice so imiele
in rade za kotan nožice griele,
puobi, da so po strani kiek pokukál'
an brez potriebe so oginj potikál'.

Fantje ob sabotah v vas so hodil',
gor za kotan z murózo sierak lupil',
hitro šli v pič, kjer bila je sienca,
an namest panogle so parjel kolienca.

Žené tu čoja s pihavko pihale,
de od kadiža se nieso jokale,
in kadar iskre po lúhtu so šle,
svetile jim na nogah rudeče kozlé.

Možje vince pil' in kostanj pekli,
tím mladín pravli, kajšne so jih proval' v vojski,
kâr so sniedli kostanj in popil' klintón,
zaga jih je klala in prederju madrón.

Mamice v zibielci otroke zibale,
none z šujájnikan sierak šujále,
potem vsi skupaj te mladi in te star'
zapiel' so častito in zmolili rožár.

Sada vse tiste ognjišča so podarli
in vse gorke zakote so zaparli,
za spomin ostala je zadnja čoja,
kjer griela se je jubica moja.

11. Četarti lampjon

Checco Bergnach

Tekla je pot,
kâr jest sam šu,
od delečâ veselo je svetiu
četarti lampjon.
Kjer sam se ustavu,
oglednu sam se oku,
ku de b' biu te zadnji,
migu mi je
četarti lampjon.
Puno tamè znotra an uonè,
puno diela za preživiet,
lice mokro od potu,
cajt je teku, ku tekla je pot,
saldu težkuo gledu sam
četarti lampjon.
Sada sam tle, gledan ča uon,
ne de sam star; sapam težkuo,
dol na pot', te zadnji krat
me čaka zadnji lampjon.

12. Štupienjo za štupienjo

Checco Bergnach

Štupienjo za štupienjo,
gor po dugi pot',
ostane zad za mano
moja hiša.

Štupienjo za štupienjo,
okù menè pogledam
in videm mojo zemjo,
se zgubja mirno.

Drevje, se zdi,
lietajo prout menè,
potlè jih videm majhane,
se zgubjajo.

O zemjá, o vas, o bratri,
pustim vas an lohni
vič vas na bom videu,
muoram iti za ušafat
ki malega vič.

Štupienjo za štupienjo
napri hodim še,
sonce vesokò sieje,
se zdi de pozdravja.

Perja sada šumijo,
bi tiele radé poviedat:
pridi preca, parjateu,
tle med nas.

Se varnem, lepa vas,
se varnem, hribi zeleni,
bom poslušu še šum
od vodé, ki se stieka,
med travo an robieh
od moje vasi.

13. Zima je nazaj paršla

Checco Bergnach

Zima je nazaj paršla,
perja so že padale.
Snieg že pokriva
z njega koutro vso dolino.

Duga je tala biela planja
če greš tam gor na brieg
dol v koncu nebo se zdi,
de pride dol na snieg
na snieg od bregi.

Pujdi čičica moja,
puj se grët v hišo,
blizu ognja boš sedela
blizu ognja bom sedeü.

Tu sarcu pa boš čula
kiek družega zame
sladkosti veliko v mene.
Postaneš čista, čedna ti,
ku snieg na travi.

Zima je nazaj paršla
perja so že padale.

14. Zate

Checco Bergnach

Zate piesam bom piela,
zate rože parnesém,
ubrane miez trave
télo jutro zate.

So vse rože ardeče an biele,
so vse ubrane glih zate.
Ist t'jih šenkam vse tebè,
da se zmisleš name.

Zate se ustavem po pot'
nate se zmislím zvičér,
kàr doma trudna
an vesela počivam.

Sada j' nuoč, se zmislím na te,
sada j' nuoč an videm tebè,
tam, miez luči,
ki stojiš ta par menè.

15. Za te zahvalit

Checco Bergnach

Pridejo za vse tisti časi,
kār vse je buj grankuo,
na vieš kam se obarnit
na vieš kam luošt glavo.

Se na zmisen, kaj s' mi jala,
dvie besiede, mi se zdi,
male, majhane besiede,
ki so me razveselile.

Za te zahvalit...
za ti reč...
kuo majhana besieda
zadarla me je taz tli,
za te zahvalit...
za ti reč...
kuo kuraža j' paršla v me.

Je bla majhana besieda
veliko vesejè v me
zame nebo se j' odparlo
an sonce razsvetilo.

Za te zahvalit...
za ti reč...
za tvoje zlate oči
za tvoj veseu obraz
za te zahvalit...
za ti reč...
v moji pamet' šele boš.

16. Preblisk

Checco Bergnach

Sam pošjù mojo željo,
je paršla nazaj
s praznim rokam.

Gledu sam vstat.
Velika in težka roka
daržala me je na tla.

Ist spiem vlegnjen tu nič,
deleč je vse tiste,
ki je an ki bo.

Troštam se
na tistega,
ki mi na bo
nič vič pomagu.

Čujem an vetrič pihat.
Čujem perja šumiet,
oglednem se oku.

Kjek se je zbudilo oku menè,
trava nazaj začne rast,
prve rože cvetit.

Paršla je pomlad,
zbudilo se je sonce,
mraza na čujem vič.

Pihi, srebrni vetrič,
zgani vse tiste maglé,
ki skrivale so
zlato sonce.

17. Nediški zvon

Checco Bergnach

Moje sarce ostane tam,
kjer se gre ta miez bregi,
tam kjer začne sonce sijat
tam v lepi Benečiji.

Kjer vse oku je zeleno
an je mier za počivat.
Kjer ponoč' luči od hiš
so zvezde padle na tla.

O sarce takuo deleč
ti ki čuješ tel naš zvon
bod' veseu an ti donas
ku veseu je tudi on.

Mierni glas, hišni glas
rahlo pride an do tebe
bod' veselo sarce moje
boš še z mano v Benečiji.

18. Te prosim, o muoj Buog

Checco Bergnach

Ist te prosim, o muoj Buog,
kadar zjutra me zbudiš,
pokazaj mi zlo počaso
vse reči oku menè.

Pokazaj mi jih počaso,
da se sprime tu menè
vsa dobruost, ki jo morem dat,
lepota in nadužnost.

Ist te prosim, o muoj Buog,
kâr me varieš gor na diele
zlo deleč od moje hiše,
varvi tudi moje ljudi.

An kâr trudan ist se ustavem,
obleci me ti počaso
z željami in s pridnostjo,
ist te prosim, o muoj Buog.

O muoj Buog, kâr tu pastiejo
dol se varžem, prosim te,
pihi v pamet vsiem ljudem
rahlo àn vietrič veselja.